

Ровили въ всѣко жгълче, за да намѣрятъ знамето, но напраздно. Офицерътъ отвелъ Марко Ивановъ въ една стая и почналъ да го разпитва.

— Ние знаемъ, че знамето е тука; знаемъ, че имате револвери и други още оружия, но ти кажи гдѣ сж . . . кажи ги и небой се, тебе нѣма да затваряме. Ако не кажешъ, тогава за тебе е пс-лошо. . . .

— Щомъ знаете, че има толкова работи, намѣрете и ги вземете! Защо ги искате отъ мене? Азъ незная, сега чувамъ отъ васъ това. . . .

— Ами тѣзи нѣща: коланя на байрака, тоягата му, пушката, фишецитѣ и барутя, които намѣрихме, нали сж ваши? . . .

— Незная. . . азъ сега ги виждамъ за пръвъ пѣтъ.

— Ехъ! . . . правишъ ме да се ядосвамъ! . . . Отъ гдѣ сж се взели въ кѣщата ви, като ги не знаешъ?

— Може да сж ги донесли вашитѣ башибо-зуци, съ високъ гласъ отговорилъ Марко.

Офицерътъ силно ядосанъ заповѣдалъ да го затворятъ. Тамъ отново го разпитали, но той нищо не изказалъ. Слѣдъ нѣколко часа пустнали Марка на свобода.

* * *

Изминали се нѣколко дни отъ тази случка и дошла заповѣдъ отъ гр. Ловечъ да оловятъ Марко Ивановъ. Но вмѣсто да хванатъ него, заловили друго лице на сжщото име. А единъ троянецъ отишалъ тайно при Марко и му казалъ: „Марко, бѣгай, скрий се на кждѣто знаешъ, за да се спасишъ, защото те търсятъ подъ земята!“